

Дѣдо Марьо дигаше глава и заговаряше по-смѣло:

— Каквото имамъ, спечелилъ съмъ го. Нищо не съмъ намѣрилъ, нищо не ми е паднало отъ Господа.

И бѣше правъ.

— То ние те знаемъ, че си пестеливъ, ама и имане си намѣрилъ.

— Че пестеливъ съмъ, не съмъ като тебе разпилянъ. Ниви имашъ, самъ не орешъ. Не знаешъ ни колко крави имашъ, ни колко овци. Съ два царвуля ако тръгнешъ на нѣкжде, съ единъ се връщашъ.

Следъ като дѣдо Марьо му наговорѣше така, Кодата под-

виваше опашка и си отминаваше. Той се славѣше въ село като загубенъ и разпилянъ човѣкъ. Всѣки знаеше, че ако тръгне за гората по пѣтя непременно ще загуби брадвата. За воденица ли впрегне колата, ще загуби я човаль съ жито, я крината. А най-малко кучетата ще му намѣрятъ хлѣба и сланината и ще я изядатъ, а той ще иска парче хлѣбъ отъ мливаритѣ като просекъ. Въ това отношение двамата, дѣдо Марьо и Кодата, бѣха пълна противоположностъ.

Като го заприготвяше въ ранни зори за пѣтъ, баба Марьовица му казваше:

— Старо, какво ще ядешъ днесъ?

— Каквото сложишъ. Тури единъ самунъ хлѣбъ и малко пѣстра соль!

— Ха, само съ хлѣбъ и чубрика оре ли се цѣлъ день? Да ти обваря едно пиленце отъ мартенскитѣ, я ги гледай какви сж порастнали.

— Неца пиле. Нека си растатъ. Отъ едно десетъ да станатъ. Тѣй ми е драго мене да ги гледамъ изъ двора. Да има, нека има. За ядене не се умира. Вижъ, едно яйце можешъ да ми сваришъ.

И баба Марьовица предъ непреклонната воля на стария,

